

Pravoplatným rozsudkem byla uznána úpadková podstata povinnou, uznati pohledávku vymáhajícího věřitele za likvidní a zaplatiti mu útraty rozepře dle přípustnosti konkursního řádu. Ku vydobytí útrat rozepře vedl vymáhající věřitel na úpadkovou podstatu exekuci, již soud první stolice povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu sluší přisvědčiti v tom, že věřitelé podstaty mají právo na uspokojení svých nároků bez ohledu na stav úpadkového řízení a že se mohou tohoto svého práva domáhati buď žádostí o pomoc u úpadkového komisaře nebo žalobou a důsledkem toho též exekucí na jmění úpadkové podstaty. To plyne z ustanovení §u 124 konk. řádu. Ovšem je třeba, by se věřitel podstaty pro jeden nebo druhý způsob vymáhání svého nároku rozhodl. Vedení exekuce proti úpadkové podstatě za účelem zaplacení pohledávky jest zajisté výjimkou z pravidla a ze zásad úpadkového řízení, jehož účelem jest uspokojení věřitelů podle stavu úpadkového jmění a podle příslušných ustanovení konkursního řádu. Připouští-li tedy konkursní řád, aby se věřitel podstaty domáhal uspokojení svých pohledávek buď podle předpisů konkursního řádu (§ 47) anebo žalobou a exekucí, a rozhodl-li se věřitel podstaty pro okamžité vymáhání své pohledávky exekucí bez ohledu na ostatní pohledávky podstaty, musí si k tomu cíli vymoci exekuční titul, podle něhož jest podstata povinna zaplatiti vymáhanou pohledávku p o d e x e k u c í. Tento výrok exekučního titulu je nutným vzhledem k dvojímu způsobu postupu, jež věřitel podstaty, jak shora uvedeno, při vymáhání své pohledávky voliti může. V tomto případě není, jak vymáhající věřitel v exekučním návrhu sám výslovně uvádí, rozsudkem ze dne 7. září 1922 úpadková podstata odsouzena zaplatiti vymáhané útraty p o d e x e k u c í, nýbrž podle p ř í p u s t n o s t i k o n k u r s n í h o ř á d u, t. j. podle ustanovení a zásad konkursního řádu. Tento rozsudek není proto exekučním titulem a rekurent se musí spokojiti jen s tím způsobem vymáhání své pohledávky, který mu rozsudek a ustanovení konkursního řádu jinak dovolují (§§ 84 a 124 konk. řádu). Návrh ra povolení exekuce není kryt exekučním titulem (§ 7 ex. ř.), je proto bezdůvodný a byl právem zamítnut.

Čís. 2732.

Výrobní a hospodářské společenstvo (zákon ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák.).

Předpisují-li stanovy pro usnesení o změně stanov určitou presenci a určitou většinu přítomných členů, platí to i pro druhou valnou hromadu.

(Rozh. ze dne 19. června 1923, R I 522/23.)

R e j s t ř í k o v ý s o u d zamítl žádost společenstva s r. o. za zápis změny stanov. D ů v o d y: Dle §u 22 stanov jsou usnesení o změně sta-

nov platna pouze tehdy, je-li nejméně polovina členů přítomna a hlasují-li dvě třetiny pro změnu. Jest zjištěno, že ze 437 členů bylo při hlasování přítomno pouze 168 členu, z nichž 123 hlasovalo pro změnu. Nebyla proto valná hromada způsobilá se usnášeti. Ustanovení §u 32 zákona o společenstvech, že druhá valná hromada jest schopna se usnášeti bez ohledu na počet přítomných členů, nepřichází tu v úvahu vzhledem k výslovnému ustanovení §u 22 stanov. *R e k u r s n í s o u d* usnesení potvrdil. *D ů v o d y*: Ku správným, stavu věci i zákonu hovícím důvodům napadeného usnesení, na něž se odkazuje, dokládá se na vyvrácení vývodů rekursu toto. Náhleďu rekurenta, že způsobilost valné hromady dne 7. ledna 1923 konané, usnášeti se, posuzovati dlužno dle §u 32 zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák., nelze přisvědčiti. Toto zákonné ustanovení výslovně určuje, že v případě nezpůsobilosti valné hromady, usnášeti se, svolati jest druhou valnou hromadu, která bez ohledu na počet přítomných neb zastoupených členu jest způsobilá se usnášeti tehdy, když stanovy ničeho jiného nepředpisují. Platí tedy především předpisy stanov a tyto dlužno v každém případě zachovati. V § 22 stanov jest předepsáno, že usnesení o změně stanov jest platné jenom tenkrát, když pozvání k valné hromadě bylo nejméně 14 dnu veřejně vyhlášeno, jest přítomna nejméně polovice všech členu společenstva a dvě třetiny z nich pro to hlasují. Kategorický tento předpis nezná výjimky, a nedopouští, by mohla býti svolána druhá valná hromada, která za každého počtu členu se může usnášeti, a proto jest vyloučeno, by mohlo použito býti ustanovení §u 32 cit. zák. když právě v tomto směru stanovy společenstva něco jiného předpisují, což použití onoho zákonného ustanovení vylučuje.

N e j v ý š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Pro navržené zrušení napadeného usnesení není podmínek §u 16 pat. o nesp. řízení. Platnost usnesení valné hromady je posuzovati v prvé řadě podle smlouvy společenské, jinak podle zákona. § 20 stanov obsahuje mírnější ustanovení než § 31 zák., ježto nevyžaduje k platnosti usnesení (vyjma případ § 22 stanov) přítomnosti ani desítky členu. Z toho důvodu nebylo třeba, pojeti do stanov ustanovení §u 32 zák., ježto k usnesení postačí pravidelně přítomnost jakéhokoli počtu členu. Pro usnesení o změně smlouvy stanovil zákon výjimku v §u 33 (druhý odstavec), jenž platí i pro usnesení učiněná na druhé valné hromadě, svolané podle §u 32 zák., ježto § 33 odstavec druhý zák. nečiní rozdílu. Smlouva společenská obsahuje přísnější ustanovení v §u 22, nespokojujíc se s jakýmkoli počtem členu, nýbrž vyžadujíc též přítomnosti nejméně polovice všech členu. Ustanovení toto vylučuje použití §u 32 zák. v tom směru, že by při druhé valné hromadě stačila přítomnost i menšího počtu členu k platné změně stanov. Smlouva nebrání sice tomu, by druhá valná hromada nebyla svolána, nesešel-li se k první potřebný počet členu (§ 22 stanov), avšak změna stanov může se státi na této druhé valné hromadě platně jen tehdy, byla-li při hlasování přítomna nejméně polovina členu, z nichž dvě třetiny hlasovaly pro změnu.